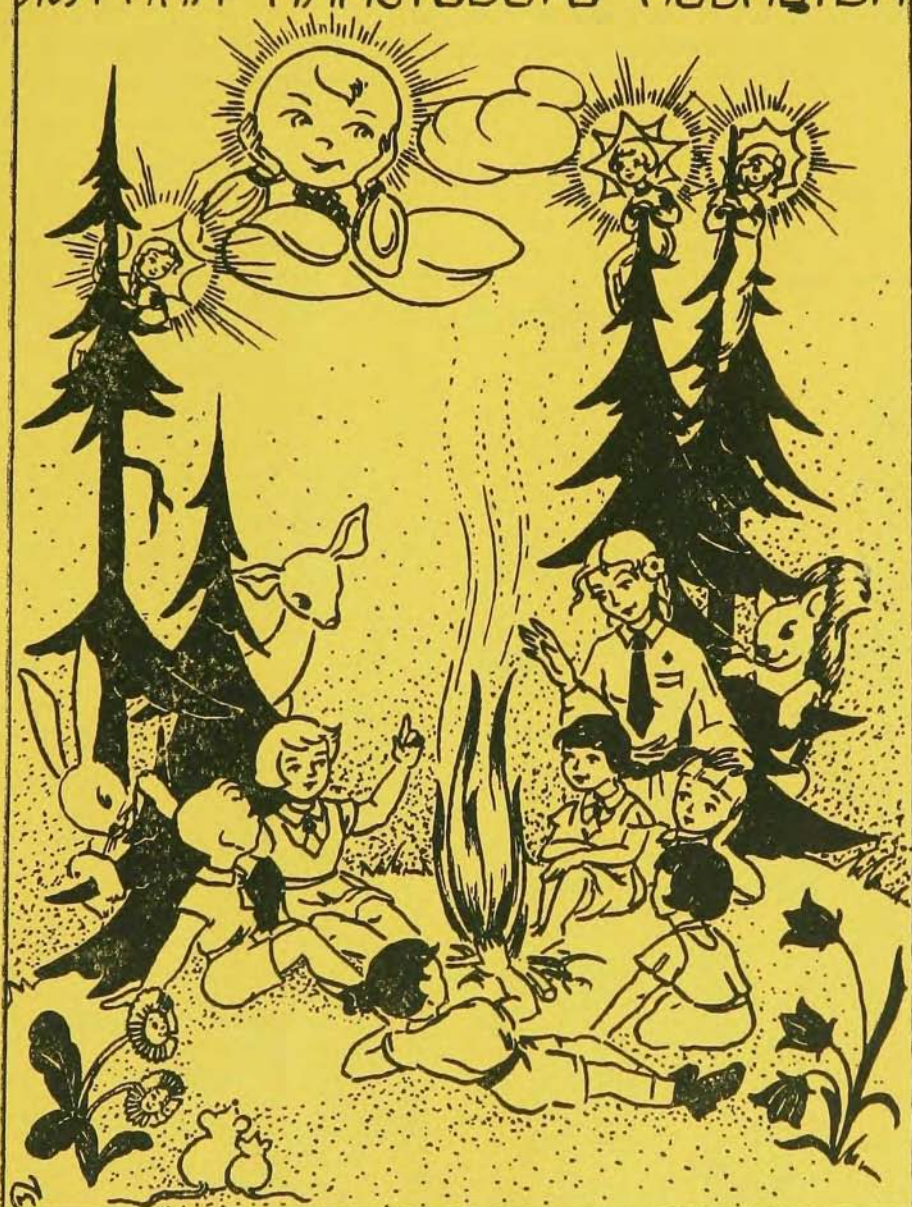

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytтя”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Зимомо	1
Роберт Брюс	2
Як бавилися „Бурі коти”	7
Що розказувала бабуся-історія	10
З новацького світу	13
Пригоди Козака-Невмираки	14

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМ'ЯНИН!

Мал. Ніна Климовська

Українським звичаєм святкуємо не лиш уродини, але й ім'янини кожної людини. Уродини — це річниця уродин; ім'янини — це день святого, що його ім'я ця людина носить. У цей день ім'янинникові бажають всі друзі всього добра та співають „Многая Літа”. Гарно також давати у цей день йому якісь дарунки, як ось українські книжки.

В місяці лютому мають ім'янини:

1. Макарій
2. Євгеній (Геньо)
3. Максим
4. Тимотей (Тимко), Анастасій
5. Климентій
6. Оксана (Ксеня), Богданна
7. Григорій (Гриць)
8. Ксенофонт, Аркадій
9. Іван
10. Єфрем (Охрим)
11. Ігнатій (Гнат), Роман, Яків
13. Кир і Йов
16. Симеон (Семко) і Анна
17. Ісидор (Сидір)
18. Агапія (Гафійка)
20. Лука
21. Теодор (Хведір)
22. Никифор
24. Власій (Улас)
25. Мелетій
26. Зоя, Мирослав
28. Онисим

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (52)

Лютий

1959

ЗИМОЮ...

Яне сонце — білий лід.
Мерехтить від ковзів слід.
Бореучки взяли за руки
Та й показують вже штуки.
Ведмідь каже, що ведмеді
Вміють їздити по леді...
Та якби не схопив лис,
Був би певно повалився!
Не боїться білка впасти:

В неї хвостик бо пухнастий,
То ж хоч дасть і сторчка —
Та не буде синяка.
Сірий зайчик-неборак
Вже пробує сяк і так,
Та не хоче перестати,
Бо до діла він завзятий...
І сміється звірям велід:
Яне сонце, білий лід!

ЛХ .

РОБЕРТ БРЮС

Братчик обіцяв, що коли новаци „Майові Хрущики” так тихенько прийдуть у домівку та роздягнуться, що навіть стара мишка у норі не почує, то на сходинах буде казка. Бо стара мишка таки справді жила в норі під порогом у домівці, діставала від новаків шоколядки та під час сходин висувала із норі носика і розглядалася уважно своїми чорними очками, так, ніби розуміла, про що новаци говорять.

Але цього разу мишка нічого не почула, отже зараз після відкриття сходин братчик почав розказувати.

— Було це давно та давно, не в нашій Україні, а в іншій, далекій країні.

— А як вона звалася?

— Шотляндія або Шкотія. Ось на цю країну напав був король із сусіднього королівства . . .

— Це так, як Москалі напали були на Україну! — не втерпів Генко.

— Так само! І тоді вийшли у бій всі лицарі шотляндські. Але чужий король був хитріший: він обіцяв тим лицарям, що коли піддадуться та поклоняться йому, він залишить їм всі їхні добра та не кривдитиме їх. І всі шотляндські лицарі піддалися . . .

— Фе-е-е-eee! — загуділи в один голос „Хрущики”.

— Тільки один не піддався. А називався він Роберт Брюс. Він скинув свою залізну рукавицю та кинув чужому королеві під ноги. Це був знак, що буде битися з ним до загиби. Сам же поїхав у гори та зібрав велике військо зі селян. Казав їм перекувати їх плуги та лопати на зброю і всі вони вирушили проти чужого наїздника.

— Щось таке, як наші гайдамаки! — завважив Тарас.

— Так подібно! — продовжував братчик. — От і билися вони шість разів із чужим королем. Та шість разів переміг він їх. Все знову і знову збирав Роберт свої розбиті війська та наступав на ворогів — і все програвав.

— Я б довше не видержав! — заявив круглощокій Данко.

— Пожди! Роберт теж не видержав. Залишив усе та хотів поплисти у далекі-далекі країни, щоб не бачити, яка кривда діється його народові. Поїхав отже аж на беріг моря та ждав в убогій хатині, поки приплине корабель, що візьме його зі собою в чужину. А ждучи, приглядався маленькому павучкові, що плів своє павутиння в кутку хати. Знаєте, як павук плете павутиння?

— Знаємо, знаємо!

— Ми ж майстрували на ялинку павучків із горіхових лущинок.

— А павутиння було зі срібних ниток!

— Отже бачите! Так той павук спускався на своїй нитці зі стелі та розгойдувався, щоб причепити її до стіни. Але що розгойднувся — завжди нитка обривалася і він падав на землю. І як думаєте, що далі робив?

— Лазив по землі! — викрикнув Данко, так, що аж Юрко з обурення штовхнув його легенько під бік. (Хоч це й не по-новацьки!).

— Певно знов дряпався по стіні і починав знов! — сказав поважно Андрійко.

— Так, ти добре вгадав! Він починав працю наново. І так шість разів падав, а семий раз...

— Не впав! — крикнули в один голос новаки.

— І правда! За семим разом припняв свою нитку до стіни та почав від неї розводити цілу сіть. Коли ж Роберт це побачив, соромно йому стало, що такий малий павучок витриваліший за нього. Вхопив свою зброю, зібрав ще раз військо і...

Мал. Р. Лучаковська

— Переміг, я знаю, що переміг! — закликав Тарас.

— Звідки знаєш? — допитував Андрійко.

— Бо . . . бо кожна добра казка так кінчається — виправдувався Тарас.

— І добре сказав! — похвалив братчик. — Справді, за семим разом йому повелося. Він звільнив свою країну від ворога і його обрали королем. І панував він довго та щасливо.

— А звідки ви, братчику, знаєте цю казку? — хотів знати Генко.

— Це бачиш, написала наша велика поетка Леся Українка такий вірш, а я вам лиш переповів його.

— Братчику, а чому ви нам його розказували?

— Подумайте самі! (Братчик завжди так каже!).

— Бо це гарне!

— Бо новак повинен бути такий, як лицар!

— Бо ми також повинні бути витривалі!

— До речі: може скажете мені, що сталося з тим домиком для пташок, що ви почали майструвати ще восени? — спитав нараз братчик.

Стало так тихо в кімнаті, що чути було, як мишка під порогом шкряботить. Вкінці Андрійко вистогнав:

• — Там . . . там дашок не хоче держатися . . . Я вже пробував!

— А скільки разів? — загуло несподівано з усіх боків.

Андрійко кусав собі уста і сльози підступали йому до очей.

• — Не питайте його самого, бо це цілий рій мав змайструвати. Коли кожний із вас поспробує із сім разів, напевно пташки ще хоч трохи погріються цієї зими у своєму домику! — погодив їх братчик.

— Добре! Напевно!

— Покінчимо його вже до чергових сходин! — говорили всі нараз, аж із крісел повставали.

— Ой, прошу братчика! А я ще щось знаю! — викрикнув нараз Генко (що то вчиться в одній клясі вище від всіх у Школі Українознавства).

— Що таке? — і братчик дав усім знак рукою, щоб сідали. Коли втихомирилося, Генко почав говорити:

— Бо Україна теж боролася багато разів проти ворогів. Вперше — проти Татар . . .

— Раз! — відчислив цілий рій на пальцях.

— А потім проти Поляків . . . Ну гетьман Хмельницький і всі . . .

— Два!

— А потім гетьман Мазепа проти Москалів!

— Три!

— А потім гайдамаки!

— Чотири!

— А потім — у Визвольних Змаганнях сорок років тому.

— П'ять! — і всім стало щораз цікавіше.

— А тепер УПА!

— Шість!

— А потім... — і Генко урвав.

— А що буде потім, залежатиме від нас, новаки! — сказав повагом братчик. — А щоб ми не забули, що жде ціла Україна на наше семе та вирішне змагання — заспіваємо ще раз та добре запам'ятаємо собі нашу новацьку пісню.

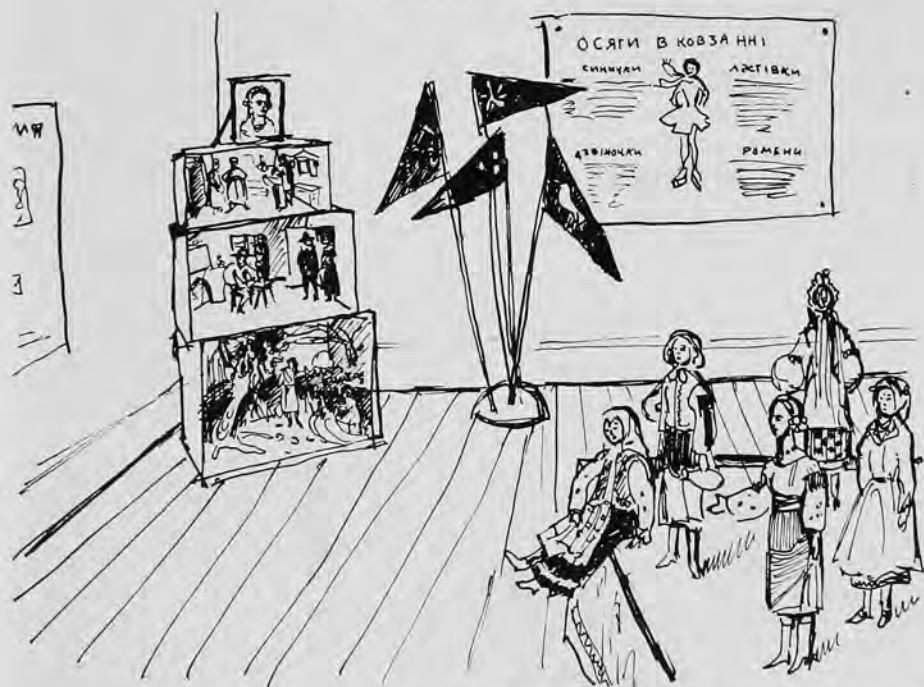
Новаки співали:

— Як виростем великі, хоробрі вояки

Відстоїм Україну від вражої руки!

А мишка з нори кліпала чорними очками, бо вона цього не могла зрозуміти. Це розуміли тільки новаки.

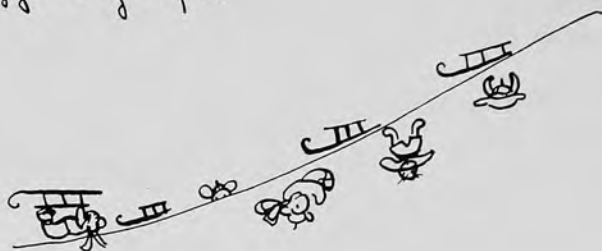
НАША ДОМІВКА В ЛЮТОМУ

В лютому ми збудували на честь Лесі Українки сцени із трьох її представлень: „Бояриня”, „У луці” та „Лісова Пісня”. Ми змагалися у ковзанні та зазначували наші висліди на табелі. Новачки повдягали лялі в одяги з різних областей України. А всі рої виготовили свої прапорці.

Із хронікі „Кол'архів.“

Ми ходили сьогодні з Братківкою на прогулянку на санки. Було дуже весело, бо всі попереверталися, коли з'їздили з гори.

Поміє кожний збудував собі дідка - снігура.

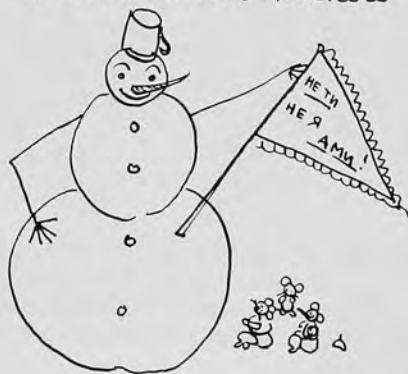

Але вони всі були дуже маленькі

А поміє ми разом вичотили кучку

і поставили такого снігура:

А тут маєте написати,
кого він нам такий
великий вгадає!

Це написав Славко

ЯК БАВИЛИСЯ „БУРІ КОТИ”

Хто ж не знає у Станиці роя „Бурих котів”, що цього року найбільше заколядували на Різдво? Ось і для них придумав братчик таку гру:

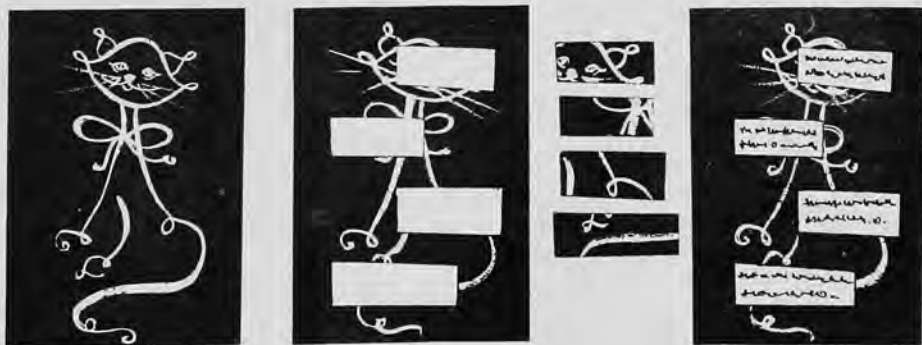
Спершу казав принести на сходи кожного із них карточку чи малюнок кота. Всі принесли, а Левко аж мусів вертатися по нього додому із половини дороги.

Коли ж усі поклали свої карточки на стіл перед собою, братчик казав витяти кожному зі своєї картки чотири рівні прямокутнички та покласти їх збоку. Від того коти на малюнках почали виглядати дуже сумно. Малий Ярко навіть трохи не розплакався, коли довелося йому тяти ножицями улюблену правдиву світлину його кота Дряпчика. Та мусів витяти, бо всі так робили. Але зараз же потішився, бо Миросьо взяв свою карточку та виглянув одним оком через прямокутне „віконце”, там, де колись було око кота. Всі тоді сміялися.

Опісля братчик казав підклеїти карточки чистим білим папером. „Коти” виконали це вмиг, а навіть ніхто не розхляпав і краплини рідкого клею!

Тоді ж прийшло найцікавіше: братчик казав написати на відворотній стороні кожного прямокутника якесь питання, а в „віконці”, звідки витятий цей прямокутник — на білому папері, що переглядав — відповідь на це питання. Довго мусів це вияснювати, аж вкінці „Коти” зрозуміли. Понаписували всі скоренько, а тоді братчик зібрав всі прямокутники, перемішав їх добре та висипав на стіл, а новакам казав обмінятися своїми карточками.

— Тепер уважайте добре: я буду читати питання, а ви дивіться на свої карточки. Хто найде на своїй карточці у котромусь віконці відповідь на це питання, що його читатиму, хай зголоситься. Тоді я дам йому прямокутник і він закріє ним „віконце”. Починаю:

Мал. Ірка Стецьків

— Яка птаха каже: Ку-ку!

— Зозуля! — загули всі.

— Добре, а хто має написане в віконці: зозуля?

— Я! — зрадив Влодко.

Влодко взяв прямокутник від братчика, приклав його і... його кіт дістав нараз знов ліву лабку, що без неї певно дуже зле почувався.

— А що далі, братчику? — допитувалися зацікавлені новаки.

Братчик знов прочитав: „Скільки буде 5×4 ?”

— Я, я маю! — викрикнув радісно Миросьо, що дуже вже був зажурився, бо всі „віконця” на його карточці рябіли числами, а він дуже не любив рахувати.

— Ну, а скільки це буде? Спитав братчик.

— Вісімнадцять!

— Ану, попробуй!

Миросьо попробував — і диво! Його кіт дістав велику червону кокарду не на шії, а на кінці хвоста! Новакам аж сльози стали в очах зі сміху. Миросьо ж попробував прикласти кокарду куди слід, — і справді там стояло число: 20!

— Далі, просимо далі читати!

— Хто побив Москалів під Конотопом?

— Я! Я! — вигукнули вмить Василько і Михась.

— Що, — ви побили Москалів? — здивувався братчик.

— Ні, ми маємо написане „Гетьман Іван Виговський”! — пояснив Михась.

— А Москалів ще теж колись поб'ємо! — додав Василько.

Сміху було, аж домівка гуділа.

Приправили Васильковому котові ліве вухо, а Михасевому хвіст.

Братчик взявся читати чергове питання, та нараз скривився: — „Хто подер мою книжку?” — Що це за питання? Хто його написав?

Стало тихо, хоч маком сій.

— Коли не знаємо, хто написав, то зараз поглянемо, яка відповідь. Ну, і той хтось поскаржив на товариша!

Та в ту мить кінець стола піднявся крик. То Ігор виривав із рук Левкові його карточку. Мусів їх братчик розборонити, бо трохи до бійки не дійшло, а тоді став випитувати, в чому справа.

Ігор розплакався: „Бо прошу братчика, то Михасеві була дісталася моя карточка, а я не хочу, щоб він прочитав відповідь і щоб всі думали, що я скаржу!”

— Ну, добре, добре, віддай йому, Левку, карточку! А ти, Ігоре, найрадше її знищ, щоб і сліду не залишилося по цьому. А дома зроби собі нову, кращу...

— Ми всі ще поробимо собі нові карточки! — загомоніли новаки.

І справді, на чергових сходинах було тих карток багатенько! Навіть братчик одну приніс. З таким гарним красим котиком у кошичку! А поміж питаннями на прямокутничках було й таке: „Хто ніколи більше не буде скаржити?“

— Ігор! — викрикнув Ярко. Бо Яркові була припала ця карточка, що її братчик приніс. І справді, прямокутничок був на своєму місці: котик дістав майже ціле „личко“, що весело всміхалося. Так зовсім виразно всміхалося, хоч не знати, чи справді коти вміють сміятися, чи ні?..

Лісова Мавка

**ПРО КОЖНУ ЗМІНУ
ВАШОЇ АДРЕСИ
ПРОСИМО ПОВІДОМИТИ
АДМІНІСТРАЦІЮ „ГОТУЙСЬ”**

Найменша новачка з Нью Йорку, Оця Грицак, запалює вперше новацьку Різдвяну свічку.

Фото: М. Пежанський

ЩО РОЗКАЗУВАЛА БАБУСЯ-ІСТОРІЯ

(Новацький вогник у домівці)

(Саме цього року у січні припадало 40-ліття з тієї хвилини, як усі українські землі з'єдналися в одну вільну та спільну для всіх українців Українську Державу).

На залі зовсім темніє, коли вже всі новаки розсілися біля штучного вогника, що ще не горить. Новаки одначе, не бояться, і співають всі пісеньку:

Бабусю рідненька,
Вчини ти нам ласку:
Скажи ти новацтву
Найкращую казку.
Бо сонце засвітить
І ранок настане,
А казка в серденьку
Навіки остане...

Коли закінчили співати — засвічується вогник і всі бачать, що біля нього сидить разом із ними — старенька бабуся, одягнена так, як княгині на образах. Бабуся говорить, а всі слухають уважно:

— Де українські діти, там любо нам сидіти. Там любо проживати і казочку казати. Ось послухайте: була країна за семи горами, за семи морями. Зеленила степами, шуміла лісами. Там квітки найкращі процвітали, в гаях соловейки співали, там найясніше сонечко світило. А в річках що риби, а в лісі що звірів! Багатство таке, що й ніхто б не повірив! Отам то щороку, під ніч Купала, з вінками дівчата пісень співали.

Новаки співають:

Гей, на Івана, гей, на Купала,
Гей, гей...

Красна дівчина долі шукала,
Гей, гей...

Із барвіночку віночок плела,
Гей, гей...

На бистру воду його пустила,
Гей, гей...

Бабуся: Там на сімох горах понад Дніпром синім звістив раз Апостол добро всій країні. І стали там князі князувати, славному Державу будувати. Став там княжити князь Олег; лицаря славнішого не було ніколи! А за ним побачив Київ-город і пам'ятає донині князя Ігоря хороброго і Ольгу княгиню. І по всьому світу залунала слава про вдалі походи князя Святослава. Прийшла на ці землі і Христова віра: вся Русь охрестилась за Володимира. З Сяну аж до Волги сягала Держава мудрого владика-князя Ярослава. І церкви постали в самоцвітах, злоті, і співали теслі жваво при роботі...

Новаки співають:

У Києві-граді
церкву збудували,
Топірцем кованим
зелен-гай рубали.
Ой, дай же Боже
Покінчити діло гоже...
У Києві-граді
церкву збудували,
Дуби високії
на стіни складали.

Ой, дай же Боже,
Покінчити діло гоже.
У Києві-граді
церкву будували,
Хрести високії
на бані ставляли,
Ой, хвала, Боже,
Що скінчили діло гоже...

Бабуся: Та страшний, холодний вітер знов повів із Москви, з півночі, з темної Росії. А з степів, зі сходу, наче чорні хмари, на багаті землі сунулись Татари. Та князі завзято волі боронили, а між ними перший наш король-Данило.

Та недовго Русі було сумувати, бо найшлись на Січі козаки завзяті. На коні гуляли по степах зелених, бранців відбирали в Турка-бісурмена.

Новаки співають:

Наш отаман Гамалія,

Отаман завзятий,
Зібрав хлопців та й поїхав
По морі гуляти.
По морі гуляти,
Слави добувати,
Із турецької неволі
Братів визволяти...

Бабуся: І настала милість Божая неждана: Хмельницького дала Україні Богдана. Жупани козацькі розцвітали маком, в Києві дзвонили побіду над Ляхом. Здавалося: воля усім засіяла, та сонце покрила московська навала. Зібрався Мазепа, до бою готовий, відібрать Україну цареві Петрові. Та йшли Москалі з усіх сил, сараною... Не було в нас щастя, не було спокою...

Та серед руїн, в оцю нічку темненьку, Україні зійшов, наче сонце — Шевченко. Співав коб-

Мал. Х. Зелінська

зарем, що ще правда не згине,
що воля прийде ще колись в
Україну.

Новаки співають:

Будеш, батьку, панувати
Поки живуть люди,
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть.

Бабуся: Як у давніх казках —
з Кобзаря віщих слів де взялися
полки Січових тих Стрільців.
Ожили й козаки. На Софії май-
дані враз почули усі, що Украї-
на повстане! Залунали пісні на
майдані оцьому і почули їх всі:
від Карпат — аж до Дону.

Новачки співають:

Від синього Дону
до сивих Карпат,
Одна нероздільна родина:
Без панства, без рабства,
насильства і зрад,
Вільна, незалежна Україна...

Бабуся: І з того часу не при-
спав уже духа в Україні ніхто,
хоч гула завірюха. Хоч корився
весь світ перед силою ката,
Україна одна все боролась зав-
зята. Україна одна у бою не під-
далась: в темну нічку в лісах
ясну зброю кувала. І карала катів
на шляхах усіх вранці. І від-

важні в бою так співали пов-
станці:

Новачки співають:

Тремтять кати,
Почувши брязкіт зброї
Юних орлят
і месників за кров,
Встає народ,
вже сходить сонце волі
Досить вже мук,
неволі і оков.

Бабуся: Україна оця з-за мо-
рів, океанів, дожидає, що з вас
нова сила постане. Що збудуєте
ви, всьому світу на диво, Украї-
ну нову і прекрасну й щасливу!

Новацтво співає:

Україно, чарівний наш Краю,
Жити будеш у слава, Свята!
Бо твій ворог ганебна сконає,
Перед нами вже близька мета!

З нами Бог, з нами віра і сила,
Перед нами у сонці весь шлях.
Мов орли розправляємо крила
У простори, що мріють в очах!

Розспівані, новаки та новачки
не запримічують, як вогник
меркне. Коли ж на залі розві-
чується світло, бабусі вже нема
поміж ними...

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

„Готуйсь” дуже щиро дякує всім тим Новацьким Роям, Гніздам та їх Сестричкам і Братчикам, що з нагоди Різдва Христового прислали йому привіти. Особливо зрадів „Готуйсь” привітом аж з далекої Австралії від братчика Крайового Референта М. Свідерського. Бачите — там теж є новацтво! Це дуже-дуже гарно, що так багато Вас згадало про свій Журналик з нагоди Різдвяних Свят.

Тому й Вам „Готуйсь” бажає всього найкращого в Новому Році!

Колядники із звіздою, що колядували під час новацької ялинки в Нью Йорку.

Майбутня новачка Ганнуса Рогожа пересилає привіт всім Читачам „Готуйсь”.

Фото: М. Пежанський

— 0 —

Новачки із Монтреалю, Канада, пишуть нам:

Дорогий „Готуйсь”!

Ми новачки з роя „Соловейки” в Монреалі. Нас є десять і дев'ять із нас було на Святі Весни і в таборі.

Ми дуже любимо дряпатися по горах і здобули Лису Гору.

Недавно, на листопадовому марші було так зимно, що якби не гаряче какао, ми були б замерзли. Тепер ми відбуваємо другу пробу (а три новачки першу) і записуємо добрі діла. На сходинах найкраще любимо вишивати і кожна з нас вишиває велику серветку. Всі читаємо „Готуйсь”.

Ми завжди співаємо і наші сходини завжди дуже веселі. Ми хочемо поздоровити всіх нова-

чок та новаків, сестричок і братчиків.

Люба Мандрик, Дарка Смалья,
Ліда Гуцал, Оля Дрицай, Даня
Кріса, Леся Вітовська, Христя
Дражневська, Сестричка Хри-
стя Поподинець.

— о —

А новак Славко Гарасимович
із Парагваю (Середня Америка)
пише:

Дороге „Готуйсь”

Дуже тишуся, що Ти знову
прийшов до мене. Мені жаль бу-
ло, коли через кілька місяців

Тебе не було. Такі гарні історії
про наших новаків описуєш! Я
дуже хотів би бути разом з но-
ваками, але знаю, що тепер це
неможливе.

З нагоди Різдва пересилаю для
Редакції „Готуйсь” побажання,
і з Новим Роком теж. Також пе-
ресилаю бажання „Веселих Свят
і щасливого Нового Року” для
новаків і новачок в Нью Йорку,
а особливо для „Лісових і Сте-
пових Квітів”.

Здоровлю щиро!

Славко Гарасимович

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКІ

Так промовив козак і тихе-
сенько викрався із печери. На
дворі було ні темно, ні ясно,
тільки на овиді мерехтіло всіми
барвами північне світло. Козак
почав іти навмання, поміж ске-
лі та льодовики, понад берегом
моря. Здавалося йому, що за-
йшов вже дуже далеко, коли на-
раз — що це таке?! Побачив, що
він знов наближається до пече-
ри білих ведмедів. Вже здавало-
ся йому, що це певно Індіанка
наслала на нього такі чари, ко-
ли раптом зрозумів, що ці скелі

— це лиш маленький острівець
на морі і що він вже обійшов йо-
го береги кругом. Навколо ціло-
го острівця було море, а діста-
тися на сушу — ніяк! Хоч ко-
зацьке серце і сміливе, та таки
йому невесело стало. Правда,
плавати він вмів, але хіба ж він
знав, як далеко до найближчої
суші та куди до неї плисти?

Коли ж, — глп! — на камені
подали від води лежить велика
риба та важко дихає широко
відкритим ротом.

— Здорова була, рибонько! —

підступив до неї козак. Риба мовчала, як годиться кожній рибі, тільки глянула на нього так сумно, що козак зразу пізнав, що вона просить у нього помочі.

— Я порятую тебе дуже радо, щоб лиш знав, як! — сказав їй.

Риба знов не відповіла нічого, тільки кинулася всім тілом у напрямку води та знов важко стала дихати.

— Тебе викинула хвиля на беріг? — спитав козак. Риба потакнула головою.

— Ти не вмєш жити без води? — спитав знов.

Риба живо заперечила не лиш головою, але і плавцями.

— Розумію тебе! — вигукнув козак. — Тобі жити без води, як козакові без волі! Давай, я попробую зіпхнути тебе знов у воду!

Заперся добре об землю ногами, попхав рибу сильно руками й головою і через хвилину вона вже радісно заплюскотіла у воді. Козак ще хвилинку подумав, а тоді каже:

— Ти, рибко, вмєш пливати краще за мене, а до того знаєш напевно, куди плисти, щоб дістатися на сушу. Чи не провезла б ти мене туди, до людей?

Риба ще живіше заплюскотіла у воді та підійшла до берега, щоб козак міг сісти на неї верхом, ніби на коня. А тоді вона поплила стрілою так, що й найкращий моторовий човен її не наздгнав би.

І не стямився козак, коли вже були на суші. Думав, — тепер

Мал. Хр. Зелінська

вже все піде легко! Та ще й не вспів поклонитися в пояс рибі, в подяку за те, що перевезла його, а тут де не візьметься снігова метелиця! Так закурило, що козак мусів щораз вигребуватися зі снігових заметів, щоб посунути хоч кроком вперед. Вітер же трохи не перевертав його з ніг. Та все ж таки через заметіль помітив козак своїм бистрим зором, що до нього наближається щось довге та чорне. Але що це таке, — не міг розпізнати, поки почув над собою чийсь швидкий віддих та побачив ряд гострих, білих зубів і висолоплений рожевий язик. Налякатися — козак не налякався, а зразу подумав, що те живе сотворіння зможе винести його із сніговії, як недавно біла ведмедиця з води. Підскочив отже, схопився тварюці за вуха і вже сидів на її шиї. Тепер вже звір біг швидко

вперед і не було небезпеки, щоб сніг засипав козака.

Але цікавість не дала довго сидіти спокійно. Помандрував отже далі хребтом тварюки, придержуючись весь час її кудлатої шерсти. Був уже недалеко хвоста, коли перед ним знов відкрилася така ж сама паща, як і перед тим. Тепер козак вже жваво перескочив через голову другій тварюці і пішов далі її хребтом. Так перейшов яких шість звірюк, одна за однією. І тільки одна малощо не вхопила його за полу жупана. Інші всі ледве помітили його, так швидко рвалися вперед та дихали важко. Але за шостою тварюкою не було вже нічого. Козак розмістився отже вигідно на її футрі та їхав. Коли ж нараз почув, що звірі ідуть щораз поволіше, а далі пристають зовсім. Коли вони станули, щось важке звалилося на землю позад них.

І тоді стало тихо, тільки вила і свистіла завірюха. Козакові ніяково так було сидіти без діла, без руху. То ж не довго думаючи, перехрестився, розмахнувся та скочив із хребта звіря у темряву. Впав не на сніг, а на щось м'яке та тепле, що мало теж кожух, як і звірі. Але коли він впав, воно раптом закричало:

— Духу Великого Ведмедя, рятуй мене!

Козак зрозумів, що це таки людина, хоч і в звірячій шкурі. Але хотів про це переконатися. Почав обходити його з усіх боків, аж вкінці натрапив на об-

личчя хлопчини із великою хутряною шапкою. Хлопчина мусів бути не старший за Нестора. Тільки ж лице в нього не біле, а жовте, та очі скісні.

— Добрий день тобі, хлопче! — промовив козак, та навіть шапку на привітання зняв, хоч вуха йому в ту мить зледеніли. Але хлопчина мовчав.

— Ов, щось воно не тее, — подумав козак, — коли мій голос не зміг його розбудити. Треба пробувати якось інакше.

Став отже своїм пальчиком лоскотати ніс хлопця, круглий, мов бараболька. І справді, хлопчина пчихнув та... відкрив очі.

Тоді козак всадовився йому на плечі та привітав його чемно.

— Я козак зі славної України. А ти хто такий?

— Я Кролюгта, Ескімос. Я вбрався сполювати фоку своїм гарпуном. А то в селі сміються з мене, що я ще й досі вмю ловити тільки лисів у пастки. А це зуміє навіть мала дитина! Та тут така завірюха звіялася, хоч звичайно в цю пору року такого ще не буває. Я заблудив і вже не можу йти далі з утоми. А мої собаки теж не мають вже сили тягнути санки.

Собаки (це ж були ці звірі!) теж немов зрозуміли його мову: поставали навколо, та, сумно звисивши голови, поклялися на снігу.

— Та все ж таки так сидіти не можеш, а то ще заснеш, сніг тебе засипле і замерзнеш зовсім! — переконував його козак.

From: Molode Zytta, Inc.
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y., U.S.A.

T

6/H-1

Olha Kulyncz
101 St. Marks Place
NEW YORK 9, N.Y.

СПРОБУЙТЕ!

У цих реченнях спробуйте віднайти назви різних місяців:

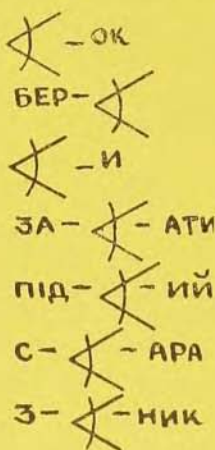
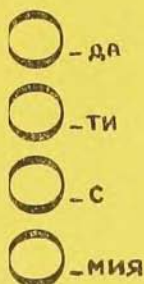
- 1) Маруся бере Зенькові книжки без дозволу.
- 2) Юнаки рубали пень у лісі.
- 3) Олю, ти й не поскладала своїх речей, коли йшла на сходи! — гнівалася мама.
- 4) То біг лис, то падав і причаювався в кущах.
- 5) На нашу Велику теренову гру день був закороткий.

ЗБІРКА НА ФОНД ПЛ. ПРЕСИ

о. В. Головінський — Філадельфія 3 дол., Петро Прудіус — Нью Йорк 5 дол., Іван Корнило — Дітройт 1 дол., Рій „Жайворонок” — М. Романець, Торонто 3 дол., С. Митросевич — Парма, Огайо 4 дол., Кодло „Лісових Чортів” — Австралія 18 дол., Оксана Дуда — Торонто 1 дол., Михайло Семен — Бруклін 4 дол., Роман Цап — Вінніпег 2 дол., пл. сен. С. Левицький — Сірий Лев 10 дол., С. Стебельський — Бофало 3 дол., д-р Володимир Гудз — Гартфорд 4 дол., Христя і Ігор Томків — Торонто 3 дол.

На листи зібрано:

Міннеаполіс, Мін., ч. квіта: 7283 — 15 дол., Шикаго, Ілл., ч. квітів: 7291, 7300, 7321, 7350 — 184 дол. і 10 ц., Бофало, Н. Й., ч. квіта: 7306 — 112 дол., Амстердам, Н. Й., ч. квіта: 7327 — 22 дол. і 35 ц., Бостон, Масс., ч. квіта: 7334 — 44 дол., Сиракюз, Н. Й. — 17 дол. Разом: 394 дол. і 45 центів.

Ану, прочитайте, які тут написані слова! Та напишіть до „Готуйсь”, що ці слова означають!

Присднуйте передплатників для
„ГОТУЙСЬ”
(Передплата — 2 (два) долари)